

Arrest

nr. 176 421 van 18 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 24 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 2 december 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, als bloedverwant in neergaande lijn van haar Belgische moeder.

1.2 Op 28 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep tot nietigverklaring dat de verzoekende partij hiertegen aantekent wordt op 28 oktober 2015 bij arrest nr. 155 531 verworpen.

1.3. Op 26 november 2015 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, als bloedverwant in neergaande lijn van haar Belgische moeder.

1.4. Op 25 mei 2016, met kennisgeving op 26 mei 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die luidt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.11.2015 werd ingediend door:

Naam: J.r

Voornamen: P. B.

Nationaliteit: Angola

Geboortedatum: 25.11.1981

Geboorteplaats: Mbanza

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1 ° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...). '

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

- attest dd. 11.01.2016 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen financiële steun genoot vanwege het OCMW te Brugge. Er wordt echter geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.

- attest dd. 14.12.2015 vanwege de gemeentelijke overheden van Viana (Luanda - Angola) waaruit gesteld wordt dat betrokkene 'sedert meer dan één jaar in Viana woont' en dat betrokkene geen enkele lucratieve activiteit uitoefent. Echter, uit het administratieve dossier en uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 06.08.2014 ononderbroken in België verblijft. De verklaring dat betrokkene in 2015 in Angola woonachtig was is dan ook twijfelachtig. Tevens, aangezien betrokkene op datum van dit attest reeds in België verbleef is het logisch dat hij op dat moment geen economische activiteit uitoefent in zijn land. Uit dit attest blijkt niet dat betrokkene geen inkomsten had (arbeid, uitkering, andere, ...) in Angola voor zijn vertrek naar het buitenland. Het attest zegt tevens niets over (eventuele) eigendommen van betrokkene in Angola. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

Louter het gegeven dat betrokkene sedert augustus 2014 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomiciileerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds in het land van herkomst of origine én voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel/valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tót een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 40ter, eerste lid, 40bis, § 2, eerste lid en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"III.1.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond reeds in het land van herkomst ten laste te zijn van de referentiepersoon.

III.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

III.1.3. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, met artikel 40ter, en met artikel 40bis, §2, eerste lid, 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet, wanneer zij stelt dat het ten laste zijn al moest plaatsvinden in het land van herkomst.

De wet bepaalt immers nergens op welk tijdstip of welke locatie het ten laste zijn diende te ontstaan. Door te stellen dat het ten laste zijn al diende plaats te vinden in het land van herkomst, schendt de verwerende partij dan ook artikel 40bis, §2, eerste lid Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, eerste lid is op dat vlak bovendien duidelijk en behoeft geen verdere interpretatie.

Mocht verwerende partij verwijzen naar Europese rechtspraak, dan repliceert verzoekende partij alvast dat het in casu over gezinshereniging met een Belg gaat (die geen gebruik maakte van haar recht op vrij verkeer) en dus een internrechtelijk Belgische bepaling.

Bovendien zijn de Europese regels minimumnormen. Zelfs mochten deze in casu van toepassing zijn, dan nog kan de Belgische wetgever soepeler zijn dan de Europese minimumnormen.

III.1.4. Verzoekende partij verbleef al enige tijd voor haar aanvraag in België en was steeds woonachtig bij haar moeder. Aangezien verzoekende partij illegaal in België verbleef had zij logischerwijs ook geen inkomen. Het spreekt voor zich dat zij dan afhankelijk was van haar moeder. Tot op heden heeft verzoekende partij geen werk, noch geniet zij steun van het OCMW.

Het attest dat verzoekende partij heeft voorgelegd toont aan dat zij in Angola geen inkomen heeft. Verwerende partij betwist dit ook niet.

Bovendien wonen de kinderen van de verzoekende partij; B. T. N (° 19 maart 2012) en B. U. M. (° 7 mei 2007) tevens in de huurwoning van de ouders van de verzoekende partij.

Zij kregen verblijf op basis van dezelfde referentiepersoon in 2013.

Het is dan ook onredelijk te stellen dat verzoekende partij niet ten laste is van haar moeder als zelfs haar kinderen in het huis van haar moeder/hun grootmoeder wonen. Uiteraard is de interpretatie van het begrip "ten laste zijn" deels een feitenkwestie, maar hierbij mag de verwerende partij zich niet onredelijk opstellen.

Mocht de verwerende partij vinden dat dit nog onvoldoende bewijs is dat verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging ten laste was van de Belgische referentiepersoon, dan kan zij toch minstens in haar motivering wat verduidelijken (desnoods met een paar voorbeelden) wat zij dan wel verwacht als bewijs.

Op heden weet verzoekende partij het niet meer.

De meer concrete motivering van de verwerende partij gaat immers voornamelijk over het volgens haar ten laste zijn in het land van herkomst, waarvoor zich geen basis bevindt in artikel 40bis, §2, eerste lid.

III.1.5. Ook werden loonfiches overgemaakt van de Belgische referentiepersoon.

Het is dan ook onduidelijk waarom de verwerende partij stelt dat nog eens zou moeten worden bewezen dat de Belgische referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat.

Ofwel heeft zij de loonfiches niet gekregen – de Raad zal dit uiteraard in het administratief dossier kunnen controleren- ofwel is haar bewering manifest ongefundeerd.

Bovendien hoeven 'onvoldoende bestaansmiddelen' echter niet noodzakelijk te leiden tot een weigering van verblijf.

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Verwerende partij heeft in casu nagelaten een behoeftenanalyse uit te voeren.

In die zin schendt de thans bestreden beslissing ook artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

III.1.7. Bovenstaande impliceert wel degelijk dat verzoekende partij voldoende afhankelijk is van haar moeder in België.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 40ter, artikel 40bis, artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht heeft ".

3.1.2 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411;

RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt, met name de artikelen 40ter en 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, artikelen waarvan de verzoekende partij in een eerste onderdeel van haar eerste middel eveneens de schending inroept.

Voormeld artikel 40ter, eerste lid luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- (...)*

Voormeld artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, (...) die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)”

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt op het motief dat de verzoekende partij, gelet op het feit dat zij ouder is dan 21 jaar, niet heeft aangetoond ten laste te zijn van haar Belgische referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te worden beschouwd dient er, aldus de gemachtigde, reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. De gemachtigde verwijst in zijn beslissing naar de door de verzoekende partij voorgelegde documenten en stelt vast dat, gezien de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, en er onvoldoende werd aangetoond dat zij reeds in het land van herkomst of origine én voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging financieel ten laste was van de referentiepersoon, uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat zij effectief ten laste is van de referentiepersoon.

De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde een voorwaarde aan de wet toevoegt door diens interpretatie dat het begrip ‘ten laste’ al diende plaats te vinden in het herkomstland en al dus artikel 40bis, §2 van de vreemdelingenwet schendt en dat in de vreemdelingenwet geen voorwaarden opgesomd worden waaraan vreemdelingen moeten voldoen om aan te tonen dat zij ten laste zijn. Vervolgens verwijst zij in dit opzicht naar de rechtspraak van het Hof van Justitie (in het bijzonder de arresten Reyes en Jia) en stelt zij dat deze niet toepasselijk is omdat de referentiepersoon Belgisch is en geen gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer en het om een zuiver internrechtelijke bepaling gaat. Voor de aanvraag verbleef zij al enige tijd illegaal in België bij haar moeder. Daardoor had zij evenmin inkomen en was zij afhankelijk van haar moeder. Zij heeft geen werk en geen steun van het OCMW.

De verzoekende partij valt onder de louter internrechtelijke toepassing van artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van ‘ten laste’ zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze voorwaarden levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan deze wettelijke voorwaarden afleiden uit de

daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad een marginaal wettigheidstoezicht.

Met betrekking tot de motivering aangaande de verschillende bewijzen die werden voorgelegd, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in het geheel niet ingaat op de overweging dat geen attest van het OCMW werd voorgelegd op naam van de referentiepersoon, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. De verzoekende partij stelt slechts dat zij zelf op heden geen steun geniet van het OCMW, maar in dit verband kan worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden reeds wordt aangegeven dat de verzoekende partij een attest van 11 januari 2016 voorlegde waaruit blijkt dat zij op datum van het attest geen financiële steun genoot vanwege het OCMW te Brugge. Zij stelt enkel dat de loonfiches van de referentiepersoon zijn voorgelegd en meent uit dit gegeven te moeten afleiden dat geen bijkomend attest van niet-steunverlening aan de referentiepersoon niet moet worden voorgelegd. Deze redenering is niet correct. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat het inkomen van de referentiepersoon niet hoog is en zij arbeidsuitkeringen geniet. Gelet op dit gegeven kan louter op basis van de overgelegde documenten niet afgeleid worden dat de referentiepersoon geen gebruik zou gemaakt hebben van enige steunverlening van het OCMW temeer blijkbaar tal van personen ten hare huize gehuisvest zijn en waarschijnlijk of minstens niet kan uitgesloten worden deze ook ten hare laste zijn.

Met betrekking tot het attest van 14 december 2015 van de gemeentelijke overheden van Viana (Angola) stelt de verzoekende partij dat de gemachtigde dit bewijs niet afdoende heeft bevonden als bewijs van het ten laste zijn en dat het niets zou weergeven over eventuele inkomsten of eigendommen van de verzoekende partij. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing met betrekking tot voornoemd attest uitdrukkelijk gesteld wordt dat uit dit attest blijkt dat de verzoekende partij geen enkele lucratieve activiteit uitoefent. Vervolgens stelt de gemachtigde dat het logisch is dat de verzoekende partij op datum van het attest geen enkele activiteit uitoefent in haar land, daar zij op dat moment reeds in België verbleef, en dat uit het attest niet blijkt dat de verzoekende partij geen inkomsten (arbeid, uitkering of andere) had in Angola voor haar vertrek naar het buitenland. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet betwist dat dit inderdaad de inhoud van het attest is en dat zij tevens niet betwist dat zij zich dan reeds in België bevond en dat deze elementen tevens blijken uit het administratief dossier. Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten waarom de betrokken vaststellingen van de gemachtigde onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. Verder stelt de gemachtigde dat het attest tevens niets zegt over (eventuele) eigendommen van de verzoekende partij in Angola. De verzoekende partij betwist niet dat het betrokken attest inderdaad geen uitspraak doet over haar eventuele eigendommen in Angola. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zich van dit gebrek aan gegevens bewust moest zijn, gelet op het arrest van de Raad (zie punt 1.2.) in een eerdere aanvraag. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij *in casu* niet aan deze voorwaarde kon voldoen. Waar de verzoekende partij ook nog verwijst naar het feit dat zij reeds heeft aangetoond dat zij niet tewerkgesteld is in Angola en er logischerwijze dan ook geen inkomsten geniet, valt niet in te zien op welke manier hieruit zou kunnen of moeten afgeleid worden dat de verzoekende partij geen eigendommen in Angola zou bezitten. Het loutere gegeven dat de verzoekende partij inwoont bij de referentiepersoon en haar kinderen ook doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen onvermogen te zijn. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de motivering van de gemachtigde aangaande het attest van 14 december 2015 onjuist, kennelijk onredelijk of in strijd met voormeld artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° zou zijn, of dat de gemachtigde onzorgvuldig of onredelijk zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij meent slechts dat het zou volstaan dat zij inwoont bij haar moeder. Zij verliest hierbij echter uit het oog dat de gemachtigde uitdrukkelijk heeft gemotiveerd omtrent het feit dat de verzoekende partij en de referentiepersoon op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn, waarbij enerzijds gesteld wordt dat uit het feit dat de verzoekende partij en de referentiepersoon op hetzelfde adres verblijven niet automatisch volgt dat de verzoekende partij effectief financieel ten laste is van de referentiepersoon, en anderzijds dat er bovendien reeds een afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon dient te bestaan van in het land van herkomst of origine.

Voorts is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij mag verwachten dat de verzoekende partij haar afhankelijkheid aantoont van de referentiepersoon toen zij zich nog in het herkomstland bevond teneinde enscenering te vermijden. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk om – in het kader van de beoordeling van de actualiteit en de realiteit van het ten laste zijn – te stellen dat een

vreemdeling die niet kan aantonen dat hij in de periode onmiddellijk voorafgaand aan zijn afreis naar België, die er op gericht was een verblijfsrecht van meer dan drie maand in België te verwerven, materieel gesteund werd door zijn in België verblijvende familielid, *in casu* de moeder, niet kan beschouwd worden als zijnde ten laste van dit familielid. De verzoekende partij interpreteert de feitelijke beoordeling die het bestuur maakt inzake de in de wet gestelde vereiste van het ten laste zijn ten onrechte als zouden er bijkomende voorwaarden opgelegd worden. De vraag naar bewijzen dat de verzoekende partij onmiddellijk voorafgaand aan haar verblijfsaanvraag gesteund werd door haar moeder is er immers slechts op gericht vast te stellen dat zij ten laste is van de persoon die zij vervoegt. Het gegeven dat haar kleinkinderen ten laste zijn van de moeder van de verzoekende partij doet aan het voorgaande geen afbreuk: het betreft minderjarigen. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de motivering van de gemachtigde aangaande het feit dat de verzoekende partij op hetzelfde adres als de referentiepersoon is gedomicilieerd en aangaande de eenmalige storting onjuist, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet zou zijn, of dat hij onzorgvuldig of onredelijk zou hebben gehandeld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 40ter, eerste lid en 40bis, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

In een laatste onderdeel van het eerste middel stelt de verzoekende partij dat 'onvoldoende bestaansmiddelen' niet noodzakelijk hoeven te leiden tot een weigering van verblijf, beroept zij zich op artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en stelt zij dat de gemachtigde *in casu* heeft nagelaten een behoefteanalyse uit te voeren. De Raad wijst er echter op dat in voormeld artikel 42, § 1, eerste lid – dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf citeert – voor de verplichting een behoefteanalyse uit te voeren uitdrukkelijk als voorwaarde wordt gesteld dat “aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is”. *In casu* is de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet gesteund op het feit dat de referentiepersoon niet over de overeenkomstig voormeld artikel 40ter, tweede lid vereiste bestaansmiddelen zou beschikken, maar wel op het feit dat niet afdoende werd aangetoond dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon. Enige verplichting tot het doorvoeren van een behoefteanalyse is zodoende in het geheel niet aan de orde, zodat het betoog van de verzoekende partij in dit verband alle grondslag mist.

Een schending van artikel 42, § 1 tweede lid van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.3.1 In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“III.2.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij, geweigerd omdat onvoldoende zou zijn aangetoond dat verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon in België.

III.2.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

III.2.3. Bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten dient het bestuur immers te handelen overeenkomstig de beginselen van behoorlijk bestuur, zo ondermeer het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het bestuur dient dan ook bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten alle relevante elementen in het dossier in ogenschouw te nemen en te beoordelen alvorens tot een beslissing te komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

III.2.4. Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

11

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

III.2.5. In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij ook elders haar familieleven kan ‘uitoefenen’. De moeder van verzoekende partij is in België, alsook de minderjarige kinderen van verzoekende partij hebben verblijfsrecht in België. Artikel 8 EVRM primeert nochtans wel op de Vreemdelingenwet.

Noch minder werd onderzocht of de belangen van de Belgische Staat opwegen tegen de belangen van de verzoekende partij zelf.

De belangen van de staat in deze is voorkomen dat verzoekende partij ten laste valt van de Belgische Staat.

De Belgische staat heeft inderdaad legitiem belang om verzoekende partij bij binnenkomst aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen te onderwerpen.

Zoals echter hierboven (cf. II.1.) uiteengezet, bestaat er geen discussie omtrent de toereikendheid van de bestaansmiddelen.

Verzoekende partij meent dan ook dat in casu het vermeend belang van de Belgische Staat onmogelijk kan opwegen tegen het recht van verzoekende partij op een familieleven.

III.2.6. Aangezien verwerende partij onmiddellijk een negatieve beslissing neemt MET bevel om het grondgebied te verlaten dient zij bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten alle relevante elementen in het dossier in ogenschouw te nemen en te beoordelen alvorens tot een beslissing te komen.

In de thans bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over het gezins- en familieleven van verzoekende partij in België, noch over het hoger belang van de minderjarige kinderen.

De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

12

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

Uit de thans bestreden beslissing blijkt tevens geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met het hoger belang van de minderjarige kinderen, noch met het gezins- en familieleven van verzoekende partij in België.

In dit opzicht wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar RvV arrest nr. 121 015 dd. 20 maart 2014. Verwerende partij moet rekening houden met het hoger belang van het kind bij het nemen van een beslissing. Dit geldt niet alleen bij maatregelen die de verwerende partij rechtstreeks ten aanzien van

kinderen neemt, maar ook over maatregelen die het kind onrechtstreeks beïnvloeden. Het spreekt voor zich dat een eventuele verwijdering van verzoekende partij, de minderjarige kinderen schade toebrengt. Zoals reeds in de feiten uiteengelegd verblijven de kinderen van verzoekende partij tevens op hetzelfde adres als verzoekende partij. Verwerende partij is hier tevens van op de hoogte. Zij heten B. D. T. (° 19/03/2012) en B. U. M. N. (° 7/05/2007).

Het feit dat verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, zonder daarbij rekening te houden met het belang van het kind, noch met het familieleven, schendt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

III.2.7. De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 74/13, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.3.2.1 Voorafgaandelijk dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorhoudt dat de verzoekende partij geen belang heeft bij haar kritiek, in zoverre gericht tegen de bevelscomponent vervat in de bijlage 20, daar het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en de gemachtigde in dit geval niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

3.3.2.2 De Raad wijst erop dat *in casu* geen sprake is van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben. De in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgenomen verplichting tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten in bepaalde gevallen mag immers niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013 (AV), nr. 116 003). In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat artikel 7 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat een bevel kan of moet gegeven worden “(o)nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”. Zodoende dient de gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich hoe dan ook ervan te vergewissen of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Verder zal ook moeten worden nagegaan of het geen minderjarige betreft ten aanzien van wie krachtens artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen enkel een bevel tot terugbrenging kan worden genomen (waarbij dan bovendien rekening dient te worden gehouden met het bepaalde in artikel 74/16 van de vreemdelingenwet). Daarnaast zal de gemachtigde krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de gemachtigde aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Bovendien heeft de verzoekende partij er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot het bestreden bevel aanleiding hebben gegeven, ook al legt artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet in bepaalde gevallen (binnen de voormelde grenzen) een verplichting op tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening gehouden moeten worden met het feit dat van zulke verplichting sprake is (cf. RvS 29 mei 2009, nr. 193.654).

Zodoende dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij wel degelijk belang heeft bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3.2.3 In een eerste onderdeel van het tweede middel beroept de verzoekende partij zich op artikel 8 van het EVRM.

Voormeld artikel 8 luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu beroept de verzoekende partij zich op een familie- en gezinsleven met haar moeder en met haar twee vermeende minderjarige kinderen. Op een privéleven beroept zij zich niet.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

Met betrekking tot het bestaan van het gezinsleven van de – meerderjarige – verzoekende partij met haar moeder wijst de Raad erop dat het EHRM het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplé-mentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Derhalve dient de Raad om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven, na te gaan of de banden tussen de verzoekende partij en haar moeder dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

De Raad wijst erop dat wanneer een verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Er dient te worden vastgesteld dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betrekking heeft op de vraag of de verzoekende partij ten laste is van haar moeder en dat hierbij werd vastgesteld dat niet werd aangetoond dat de verzoekende partij effectief en financieel ten laste is van haar moeder, zowel in het verleden als op heden, en dit ondanks het feit dat zij op hetzelfde adres gedomicilieerd is. De verzoekende partij laat in haar verzoekschrift na aan te tonen waarom deze vaststellingen ook in het kader van artikel 8 van het EVRM – waarbij, zoals reeds gesteld, moet nagegaan worden of sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden – niet zouden volstaan. Zij verwijst voor het bestaan van het gezinsleven slechts naar haar hogere uiteenzetting (de Raad neemt aan dat zij doelt op haar uiteenzetting in het kader van het eerste middel), maar in dit verband werd reeds vastgesteld dat de verzoekende partij een schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen niet aannemelijk maakt en met haar betoog geen afbreuk heeft gedaan aan de vaststellingen van de gemachtigde. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde überhaupt had moeten aannemen dat sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zodat haar betoog dat de gemachtigde had moeten verifiëren of zij dit gezinsleven elders kan uitoefenen en had moeten onderzoeken of de

belangen van de Belgische staat opwegen tegen die van de verzoekende partij zelf niet dienstig is, en de verzoekende partij met dit betoog niet aannemelijk maakt dat in de bestreden bijlage 20 gemaakte overwegingen in het licht van artikel 8 van het EVRM niet zouden volstaan.

Met betrekking tot de vermeende minderjarige kinderen van de verzoekende partij dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangeeft dat zij twee kinderen heeft, waarvan het eerste geboren werd in 2007 en het tweede in 2012, die verblijfsrecht hebben in België en tevens verblijven op het adres van de moeder van de verzoekende partij. Zij stelt dat de gemachtigde hiervan op de hoogte is, wat niet wordt ontkend en ook duidelijk moet zijn na het uitgesproken arrest waarvan sprake onder punt 1.2.

Alhoewel normaliter een gezinsleven tussen een ouder en een minderjarig kind wordt vermoed stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat in casu bijzondere afhankelijkheidsbanden moeten worden aangetoond gelet op het feit dat de verzoekende partij pas eind december 2014 een eerste aanvraag indiende, en de kinderen naar haar zeggen zijn geboren in 2007 en 2012, de verzoekende partij al die jaren in haar herkomstland verbleef en de moeder sedert 1995 in Brugge is ingeschreven, terwijl drie kinderen in België zijn geboren en de verzoekende partij evenmin aantoonde banden te hebben gecreëerd met haar kinderen tijdens haar verblijf in het herkomstland, daargelaten de vraag of de genetische band tussen de verzoekende partij en haar twee voorgehouden kinderen vaststaat en al als bewezen voorkomt (zie arrest vermeld onder punt 1.2.). Ook ter terechtzitting stelt de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid voor wat de niet bewezen bloedband tussen haar en de kinderen, zoals vermeld in het arrest 155 531 van de Raad. Bovendien merkt de verwerende partij ook op dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat haar kinderen desgevallend haar niet kunnen vergezellen naar het herkomstland. De verwerende partij kan worden bijgetreden in haar nota met opmerkingen voor wat dit onderdeel betreft. De verzoekende partij geeft *in casu* geen voldoende concrete elementen aan waaruit blijkt dat zij een door artikel 8 beschermenswaardig gezin vormt met de twee minderjarige kinderen.

Gelet op het bovenstaande kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat artikel 8 van het EVRM, de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel zouden zijn geschonden.

In een tweede onderdeel van het tweede middel beroept de verzoekende partij zich op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet

Voormeld artikel 74/13 luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit de bespreking van het onderdeel van het tweede middel met betrekking tot artikel 8 van het EVRM is gebleken dat moet aangenomen worden dat de gemachtigde, gelet op de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, in de bestreden bijlage 20 uitdrukkelijk heeft rekening gehouden met enig gezins- en familieleven dat de verzoekende partij zou hebben met haar moeder. Wat betreft een gezins- en familieleven met de vermeende kinderen van de verzoekende partij en het hoger belang van deze kinderen, kan verwezen worden naar hetgeen de Raad met betrekking tot deze vermeende kinderen heeft uiteengezet in het kader van artikel 8 van het EVRM en waarbij werd besloten dat de banden van affiniteit en het gezinsleven met hen niet afdoend aannemelijk is gemaakt rekening houdend met de jaren van scheiding die de verzoekende partij kende van haar vermeende kinderen. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij, gezien zich in het administratief dossier geen elementen bevinden op grond waarvan blijkt dat de verzoekende partij kinderen heeft met wie zij een door artikel 8 EVRM beschermde band heeft. Ten slotte dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aanvoert dat met haar gezondheidstoestand had moeten rekening gehouden worden.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.4. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN